potvrđuje moju sumnju da će Vlada u borbi za suzbijanje inflacije iskoristiti svoju temeljnu polugu: prodaju obiteljskog srebra.

Prodaja obiteljskog srebra nalakši je način da se Vlada suprostavi rastućoj inflaciji a da pri tome ne izgubi ništa od „učinkovite ekonomske politike“. Dugoročno instrument rasprodaje obiteljskog srebra nije nikakvo rješenje ako se u međuvremenu ne uspostavi učinkovit sustav koji će po svojoj „filozofiji“ amortizirati povećanje cijena. Što više rasprodaja se može pojaviati kako katalizator koji ubrzava procese, u našm slučaju inflaciju.

Očito je da ću o inflaciji morati poebno progovoriti posebice na ovim stranicama koje poduzetnici koriste za svoje procjene.

Vratimo se temi. U siječnju je inflacija dodatno dobila na ubrzanju i ona na kraju mjeseca iznosi fantastičnih 6,2% u odnosu na kraj siječnja 2007. godine. Pri tome valja imati u vidu da se najveći dio inflacije odnosi na psihološko „prilagođavanje“ sudionika u procesu reproduicije. Pravilo je: jednom kada inflacija krene teško ju je zaustaviti.

Prodaja obiteljskog srebra će omogućiti da i dalje više uvozimo nego što izvozimo i da država ostvari veće porezne prihode nego što bi to ostavarila kada ne bi postojao deficit trgovačke bilance. Svi sudionici prolaze bolje i najlakšeje, prema tome, iznaći model koji bi osiguravao stasu quo koliko je to god moguće.

Međutim, ova i ovakva politika krije u sebi „podvalu“ da će povećani rast deficita robne razmjene povećati/prenijeti inflaciju u nacionalno gospodarstvo u veličini/iznosu kolika je kod naših vanjskotrgovačkih partnera. Međutim, događanja mogu biti upravo upravo suprotna. Činjenica da se cijene povećavaju a da nacionalna ekonomija i dalje „živi“ od uvoza povećava psihološku nestabilnost participanata u procesu reprodukcije i može ubrzati psihološki dio inflacije.

A da se neće ništa mjenjati dovoljno je usporediti veličinu ovogodišnjeg proračuna sa prošlogodišnjim. 120 milijardi kuna će iznositi proračun za ovu godinu dok je lani proračun iznosio 108 milijardi kuna. Rast od dvanaest milijardi kuna je više od očekivanog nominalnog rasta društvenog proizvoda (sic!) pa se može zaključiti da se je Vlada odlučila i dalje da „pokriva“ oblike finalne potrošnje uvozom štednje kao što je to činila i do sada. Očito da proračun (čitaj: država) ne želi uvesti tvrdo budžetsko ograničenje i da će proračun biti proinflatoran kao što je on to godinama, s jedne strane, i, s druge strane, sve više nestabilan čimbenik za cjelokupno gospodarstvo. Pri tome predviđanja budućih događanja postaje upistnom rabotom, a rezultate predviđanja neizvjesnijim pri čemu cijena predviđanja, zbog implicitne nestabilnosti, mora rasti. Očito nestabilnost donosi više posla ekonomistima.